

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 126 ad 150

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1765

VD18 15558428-001

Psalmus CXL.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53443](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53443)

ŷ. 14. *Veruntamen iusti confitebuntur
nomini tuo, & habitabunt recti cum vultu
tuo.*

Concludit, certam esse liberationem,
& felicitatem iustorum, ut etiam suppli-
cia, & miseriam impiorum. *Cognovi,*
certò scio tum ab experimento proprio,
tum ab exemplis majorum, tum ab ipsâ
Dei justitiâ, & promissis, quòd Dominus
justissimè iudicabit causas pauperum
suorum, & vindicabit illos, puniens
digno supplicio persecutores eorum.
Ipsi autem iusti, non sibi tribuentes in-
nocentiam, sed gloriam dantes gratiæ
Dei, laudabunt Dominum in æternum,
videntes facie ad faciem, & fruentes vi-
sione ejus.

PSALMUS CXL.

Titulus: *Psalms David.*

*Argumentum idem est, quod in Psal-
mo superiore, scil. ardens oratio ad Deum.*

ŷ. 1. *Domine clamavi ad te, exaudi
me, intende voci meæ, cum clamavero ad te.*

Verba sunt corporis Christi, seu cœ-
rûs fidelium, inter hostes constituti.

Magna

de rogo, ut adhibeas custodiam, janitorem nempe, qui diligenter custodiat; & quia solus janitor ægrè custodire potest hanc portam, rogo etiam, ut adhibeas ostium circumstantans, seu munitum, ut expugnari non possit. Porro ostiarius est *Spiritus consilii*, ut sciat homo, quando, quomodo, & quid loqui, vel tacere debeat; & ostium est *Spiritus fortitudinis*, ut audeat loqui, quod oportet, & timeat loqui, quod non oportet.

¶. 4. *Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis.*

Tertiò petit, ut, quia, adhibitâ etiam omni custodiâ, tamen fragilitas humana facit, ut erremus, Deus auxilio suo nobis concedat, ut peccata liberè confiteamur, ne, dum excusando sani videri volumus, à Cælesti medico non sanemur. Non permittas, ut, quando peccavimus, cor nostrum declinet in verba mendacii, & simulationis, ad excusanda peccata variis prætextibus.

¶. 5.

ψ. 5. Cum hominibus operantibus iniquitatem, & non communicabo cum electis eorum.

Quarto petit custodiri à familiaritate impiorum: multi enim innocentiam conservarent, nisi in perversos amicos, & sodales inciderent. Porrò pars prima *ψ.* pendet à superiori, & sensus est: Non patiaris me quærere excusationes peccatorum, ut ii faciunt, qui iniqui sunt, ut non fiam socius eorum; & sic per gratiam tuam adjutus, *non communicabo cum electis eorum*, hebraicè, non communicabo in mensâ cum dulcibus cibis eorum. Malorum conversatio in conviviis maximè nocet.

ψ. 6. Corripiet me justus in misericordia, & increpabit me: oleum autem peccatoris non impinguet caput meum.

Quintò petit, ut ex gratiâ Dei incidamus in amicos ex charitate corripientes, non in adultores falsis laudibus decipientes. Reprehendet me peccantem vir justus in charitate, quia miseretur languentis; iste, inquam, *increpabit me*, severiùs castigans delicta mea: *oleum autem peccatoris &c.*, per unguentum, quo suaviter,

& cum voluptate perungitur caput, significatur blandiloquentia peccatoris, qui peccata extenuat, vel excusat, imò etiam sub aliquo colore, ut benefacta laudat.

ψ. 7. *Quoniam adhuc & oratio mea in beneplacitis eorum: absorpti sunt iunctæ petrae Iudices eorum.*

Obscurissimus hic ψ. ex Chryf. hunc sensum habere potest: Non solum non communicabo cum impiis; sed *adhuc oratio mea* ad Deum est contra eorum vitia, & scelera, in quibus ipsi placent. Sed ipsi, sicut Iudices, seu Principes eorum, & duces ad malum, citò peribunt, qualis est eorum interitus, qui absorben- tur à fluctibus marinis, dum agitati ab undis alliduntur ad scopulos.

ψ. 8. *Audient verba mea, quoniam potuerunt, sicut crassitudo terræ erupta est super terram.*

Petit ad id, quod dixerat, *Oratio mea in beneplacitis eorum*: multi impii, qui sibi ipsi in peccatis complacebant, audient verba mea, & convertentur ad Deum, *quoniam verba mea potuerunt*, efficacissima fuerunt ad conterenda corda eorum;

eorum; sicut durities, & crassities terræ erumpi, seu scindi solet ligone, vel aratro super terram.

℣. 9. *Dissipata sunt ossa nostra secus infernum: quia ad te Domine, Domine, oculi mei: in te speravi, non auferas animam meam.*

Ultimò petit; sicut ab initio, ut scilicet Deus animas nostras liberet ab omni periculo tentationum. Ob multitudinem, & gravitatem tentationum, *ossa*, seu virtus, & fortitudo nostra ita dispersa, & debilitata est, ut penè ad nihilum reducta sit: & quia in his omnibus *ad te, Domine*, ad tuum auxilium respexi, *in te speravi*, oro, ut non finas me perire.

℣. 10. *Custodi me à laqueo, quem statuerunt mihi, & à scandalo operantium iniquitatem.*

Declarat, unde timeat mortem. *Custodi me à laqueo, quem statuerunt mihi* insidiatores Dæmones, sive is laqueus sit concupiscentia carnis, sive concupiscentia oculorum, sive superbia vitæ; & *à scandalo*, exemplis carnalium, cupidorum, superborum.

℣. 11.

—
—

ψ. II. *Cadent in retiaculo ejus peccatores : singulariter sum ego, donec transeam.*

Hæc postrema admonitio doceet, hominem esse liberi arbitrii, & simul valde consolatur eos, qui timent Deum. *Cadent*, ait, in rete principis venatorum, qui est Diabolus, qui sunt, & esse volunt peccatores : ego autem solitarius ero, donec transeam omnes laqueos, & retia; de Mundo non ero, ut peregrinus esse cogar, donec transeam ad patriam, ubi nulla erunt pericula. Non satis est ad tempus declinare à moribus peccatorum; sed perseverandum est usque ad finem.

PSALMUS CXLI.

Titulus : *Intellectus David cum esset in spelunca, Oratio.*

Sensus tituli est : in hoc Psalmo declaratur prudentia, & sapientia David, qui cum esset delitescens in speluncâ, sapienter cogitavit, unicum remedium in tantis malis esse orationem ad Deum. Fugerat nimirum David à Seule ad Regem Achis, & ab illo etiam malè habitus, contulit se in speluncam Odollam solus, ubi incidit in
maximum